

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Cob/90/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119292485
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Igor Ragan
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6119292485.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Ragana a členov senátu JUDr. Natálie Štrkolcovej a JUDr. Ondreja Hvišča, PhD., v spore žalobcu: 2. FVE HUMENNÉ s.r.o., Dostojevského 4532/67, 058 01 Poprad, IČO: 45 918 686, právne zastúpeného: Art or lus, s.r.o., Panenská 668/24, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 038 315, proti žalovanému: Energetika Slovensko, a. s., Čulenova 6, 811 09 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 44 483 767, právne zástupného: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., Apollo Business Center II, blok A, Prievozska 4, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 12.132,05 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 29. januára 2025, č. k. 30Cb/101/2019 – 1262, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok Mestského súdu Košice zo dňa 29. januára 2025, č. k. 30Cb/101/2019 – 1262 v napadnutom výroku II. a III.

II. Priznáva žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie prvým výrokom rozsudku zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, druhým výrokom zamietol žalobu a tretím výrokom žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že dňa 09.12.2014 bola medzi stranami uzatvorená Zmluva o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku č. OZE_194_2011_15_VSE, v rámci ktorej má žalobca postavenie výrobcu a žalovaný postavenie odberateľa. Cena za dodávku elektriny na straty bola určená na základe rozhodnutia ÚRSO č. 008/2015/E zo dňa 27.11.2014. Žalobca vystavil žalovanému faktúry. Spoločnosť Východoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361 (ďalej len ako VSD) ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy neevidoval voči žalobcovi k 15. augusta príslušného roka (2014) včasné splnenie si jeho povinností ako výrobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby (ďalej len ako zákon). Nebol evidovaný ani oznam Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len ako ÚRSO) a VSD na uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1 písm. b), c), d), 2, 3 zákona v znení účinnom od 01.01.2014, § 269 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a uviedol, že celá žalobcová argumentácia je v tom, že uplatnený nárok (na podporu elektriny vyrobenej v jeho výrobnom zariadení formou odberu elektriny za cenu na straty v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) zákona) nie je závislý od splnenia oznamovacej povinnosti pre rok 2015 v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona voči VSD a ÚRSO v zákonom stanovenom termíne do 15.08.2014. S touto žalobcovou argumentáciou sa súd prvej inštancie nestotožnil, keďže

z ustálenej a súdom prvej inštancie citovanej judikatúry (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 50/2015-148, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/18/2018) vyplýva pravý opak, t. j. podmienenosť nároku žalobcu splnením povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona. Keďže z dokazovania nevyplývalo, že by žalobca v zákonom stanovenej lehote uskutočnil voči VSD jednostranný právny úkon s obligatórными obsahovými náležitosťami v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) zákona v zákonom stanovenej lehote (do 15.08.2014) (uvedené nevyplývalo zo zásielky s podacím číslom RP 909909977SK zo dňa 03.06.2014, ktorá obsahovala výlučne faktúru č. 005/2014 s jej povinnou prílohou; formuláru zo dňa 29.05.2014; podacieho hárku č. RP909909977SK), jeho právo na podporu v nasledujúcom kalendárnom roku - vo vzťahu k žalovanému na daný nasledujúci kalendárny rok zaniklo - nemôže si teda na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa § 4 ods. 1 písm. b) a c) zákona na nasledujúci kalendárny rok, t. j. na rok 2015.

4. Súd prvej inštancie nevyhovел návrhu žalobcu na prerušenie konania do skončenia dovolacieho konania vedeného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/98/2022-1335. Uviedol, že sporné právne otázky môže prejudiciálne vyriešiť aj sám. Zároveň uviedol, že všetky skutkové aj právne otázky, ktoré sú predmetom tohto sporu, vrátane posudzovania (ne)splnenia oznamovacej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona voči VSD, už boli predmetom posudzovania (viď. rozhodnutie vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 3Cob/98/2022).

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal jeho zmenu tak, že sa podanej žalobe vyhovie, resp. zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca uviedol, že § 4 ods. 3 zákona hovorí o existencii práva na podporu, ktoré nezaniká v dôsledku nesplnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona, ale je v dôsledku uvedeného oslabené tak, že s jeho existenciou nie je spojený nárok (naturálne právo/naturálna obligácia). Takýto naturálny záväzok však z povahy veci môže byť predmetom ďalšej súkromnoprávnej dispozície zúčastnených strán (t. j. takýto naturálny záväzok môže byť pretavený na zmluvnom základe do nároku, ktorý sa stáva samostatne vymáhateľným, pričom ale v takomto prípade náklady na plnenie takéhoto zmluvného nároku nebudú poskytovateľovi plnenia kompenzované v cenovom konaní pred ÚRSO v rámci tzv. TPS a nebudú teda ani premietnuté do konečnej ceny elektriny pre jej koncových odberateľov. Nesprávne súd prvej inštancie argumentuje, že sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona vyplýva priamo zo zákona a táto teda nastupuje automaticky vždy a v každom prípade ex lege. Takáto argumentácia zjavne ignoruje, že sankcia predpokladaná v ustanovení § 4 ods. 3 zákona je súkromnoprávnou sankciou, pričom to, či táto nastúpila alebo nenastúpila pre rok 2015, bolo zjavné už uplynutím dňa 15.08.2014. Následne po 15.08.2014 došlo k súkromnoprávnej dispozícii, ktorá pre rok 2015 priamo viedla k opaku toho, čo uvedená sankcia (ak by mala nastúpiť) predpokladá. Prejav vôle VSD a žalovaného spočíval v ich jasne prejavennom úmysle uzavrieť predmetnú zmluvu tak, aby táto celá nadobudla účinnosť od 01.01.2015 a tým aj (s ohľadom na jej obsah) v ich jasne prejavennom úmysle poskytovať žalobcovi podporu s účinnosťou od 01.01.2015 pre celý rok 2015. Podľa žalobcu teda zákon nezakazuje zmluvné dohodnutie podpory pre rok, ohľadne ktorého nebola splnená povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona. Zmluva pre rok 2015 jasne a jednoznačne zakotvuje platnú a účinnú zmluvnú povinnosť žalovaného (z poverenia spoločnosti VSD) odoberať od žalobcu elektrinu za cenu na straty v roku 2015. Je irelevantné, či žalobca pred uzavretím tejto zmluvy oznámil VSD v termíne do 15.08.2014 uplatnenie povinnej podpory na rok 2015. Zmluva o dodávke a doplatku 2015 obsahuje prejav vôle k poskytovaniu podpory pre žalobcu na rok 2015 bez ohľadu na to, či si žalobca splnil predmetnú oznamovaciu povinnosť.

7. Súčasne však vo vzťahu k preukázaniu oznámenia VSD v termíne do 15.08.2014 na uplatnenie povinnej podpory na rok 2015 žalobca uviedol, že svedkyňa Závacká potvrdila, že vyhotovila oznámenie žalobcu pre ÚRSO (vyplnením formulára na webovom sídle ÚRSO) a aj oznámenie žalobcu o uplatnení podpory na rok 2015 pre VSD (prostredníctvom vyplnenia formulára „Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015“ dostupného pre uvedený účel na webovom sídle VSD). Svedkyňa potvrdila, že po vyhotovení faktúry č. 005/2014 za spomenutý mesiac a jej prílohy vložila spolu aj so spomenutou faktúrou a jej prílohou do obálky formátu C5 adresovanej VSD a takúto obálku odniesla a podala na poštovú prepravu dňa 03.06.2014 pod č. RP909909977SK v Poprade, pričom uvedená poštová zásielka bola VSD doručená dňa 05.06.2014. Slovenská pošta, a.s. (pracovisko Poprad 8) prijala predmetnú zásielku na poštovú prepravu a zároveň vyznačila na

spomenutom podacom lístku aj hmotnosť prevzatej poštovej zásielky 0,05 kg - t. j. vyznačená hmotnosť zásielky bola vyššia, ako keby obsahovala iba obálku a 2 listy papiera formátu A4 (t. j. len faktúru a jej prílohu), prípadne aj spojené bežnou kancelárskou spinkou, čo nasvedčuje pravdivosti výpovede svedkyne. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie relevantne nevyhodnotil. Súd prvej inštancie sa zároveň nevysporiadal s tým, že záznam doručovanej pošty do VSD je nepresný, keďže uvádza, že obsahom doručenej poštovej zásielky bola iba „fa 005/14,“ pričom skutočným obsahom bola faktúra č. 005/2014 a aj s faktúrou nespojená príloha. Ďalej sa nevysporiadal s dôkazmi o tom, že takáto evidencia vedená pre VSD nezabezpečovala správne a úplné záznamy o obsahu prijatých poštových zásielok, ak ich obsahom bolo viacero listín (čo konštatoval aj Krajský súd v Košiciach /sp. zn. 2Cob/137/2018/).

8. Žalobca ďalej uviedol, že dôkazné bremeno (o absencii oznámenia žalobcu o uplatnení podpory na rok 2015) zaťažovalo žalovaného. Vlastné úkony zo strany VSD a žalovaného nasledujúce po 15.08.2014 (t. j. to, že VSD navrhla žalobcovi dňa 10.10.2014 uzavretie zmluvy pre rok 2015 s jej účinnosťou od 01.01.2015 bez akejkoľvek výhrady k jej plneniu pre rok 2015 a táto zmluva bola takto medzi žalovaným, VSD a žalobcom uzavretá dňa 09.12.2014, pričom VSD ešte aj dňa 10.12.2014 inštruovala žalobcu k fakturácii podľa uvedenej zmluvy na rok 2015), vzhľadom na svoju jednoznačnú časovú súvislosť a aj vecnú a kauzálnu súhlasnú nadväznosť na žalobcom tvrdené splnenie jeho oznamovacej povinnosti na rok 2015 v termíne do 15.08.2014, spôsobujú prenos dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného (viď. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/3/2011 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 32/2012). K uzavretiu predmetnej zmluvy pre rok 2015 došlo po 15.08.2014. Táto teda, s ohľadom na jej obsah, jednoznačne smerovala k dôsledkom predvídaným § 4 ods. 3 zákona.

9. Súhrne teda žalobca namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nevyhovuje kritériám podľa § 220 C.s.p., čím je porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, keď neuvádza všetky dôkazy, ktoré označil žalobca za účelom preukázania svojich tvrdení, tieto náležite nevyhodnocuje (najmä neuvádza, prečo nevzal do úvahy svedecké výpovede p. A. B. a p. A. C.), neuvádza reakciu na podstatné právne argumenty žalobcu a neobsahuje vysvetlenie myšlienkového postupu súdu prvej inštancie pri prijímaní jeho právnych záverov.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súd prvej inštancie správne zameril svoje dokazovanie, právne posúdenie a odôvodnenie na posudzovanie skutočností, dôkazov a argumentácií smerujúcich k posúdeniu (ne)splnenia povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona voči VSD. Žalobca svoje tvrdenie, že sa oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 dostalo do dispozičnej sféry VSD, nepreukázal. Naopak žalovaný preukázal, že zásielka s podacím číslom RP 909909977SK zo dňa 03.06.2014 obsahovala výlučne faktúru č. 005/2014 s jej povinnou prílohou, pričom túto skutočnosť preukázal predloženým originálom zásielky s obálkou a zápisom v knihe doručenej pošty VSD.

11. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď A. B., túto žalovaný považuje za nedôveryhodnú a nepresvedčivú, vzhľadom na viacero nezrovnalostí, ktoré obsahovala. Tvrdenia svedkyne neboli podložené, naopak boli vyvrátené originálom doručenej zásielky, výpisom z knihy doručenej pošty žalovaného, zoznamami a odpoveďami ÚRSO na infožiadosti strán a súdu, a rozdielnym spôsobom zasielania zásielok medzi stranami v predchádzajúcich rokoch.

12. Zo svedeckej výpovede zamestnankyne podateľne p. C. a zo záznamov v knihe doručenej pošty VSD je zrejmé, že pracovníčky podateľne VSD vedeli, ako oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny a uplatnení podpory vyzerá, toto tlačivo poznali a dokázali ho odlišiť od akýchkoľvek iných dokumentov. Skutočnosť, že zamestnankyňa podateľne spoločnosti VSD A. C. pripustila, že mohlo v určitých prípadoch dôjsť k chybe v použití pečiatky pri označovaní došlej pošty, nepreukazuje, že tomu tak bolo aj v tomto konkrétnom prípade pri preberaní a evidovaní spornej zásielky žalobcu. Žalobca si v predchádzajúcich rokoch 2011, 2012 a 2013 plnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona vždy osobitnou zásielkou; nikdy v období predchádzajúcom žalovanému obdobiu žalobca neplnil svoju povinnosť tak, že by oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona vložil ako súčasť do nejakej faktúry alebo akejkoľvek inej zásielky odosielanej VSD.

13. Ďalej žalovaný uviedol, že na to, aby uznanie záväzku vyvolávalo zákonné účinky, musí akt uznania záväzku spĺňať formálne a obsahové náležitosti (určitosť a zrozumiteľnosť uznávacieho prejavu, identifikácia záväzku, ktorý sa uznáva, prejav vôle dlžníka uznať určitý záväzok, rozsah uznania

záväzku). V prípade predmetnej zmluvy však žiadna z týchto požiadaviek nie je naplnená; predmetnú zmluvu nie je možné považovať za uznanie záväzku v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka.

14. Žalobcom prezentovaná konštrukcia o tom, že predmetom zmluvy mala byť podpora nad rámec stanovený zákonom, je v priamom rozpore s textom zmluvy. Predmetom zmluvy je výlučne podpora vyrobenej a dodanej elektriny v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi. Strany neprejavili v predmetnej zmluve vôľu odchyliť sa od zákonného znenia (§ 4 ods. 3 zákona). Nárok na podporu elektriny vyrobenej vo výrobnom zariadení žalobcu vo forme doplatku a nárok na odber elektriny za cenu na straty v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) a c) zákona, tak zanikol ako následok nesplnenia povinnosti žalobcu voči VSD v zmysle § 4 ods. 2 zákona.

15. Napokon žalovaný uviedol, že vyriešenie žalobcom nastolenej otázky ohľadom posúdenia dispozitívnej/kogentnej povahy § 4 ods. 2 písm. c) zákona a § 4 ods. 3 zákona, nie je pre rozhodnutie vo veci smerodajné a jej prípadné zodpovedanie zo strany súdov nemá žiaden vplyv na predmet sporu. Predmetná zmluva totiž neobsahuje žiadne odlišné dojednanie strán sporu od § 4 ods. 3 zákona.

16. V odvolacej replike a odvolacej duplike sporové strany zotrvali na svojej predošlej argumentácii v odvolacom konaní.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 C.s.p. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

18. Rozsudok odvolacieho súdu bol podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 C.s.p. odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 C.s.p. oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

19. Odvolací súd zhodnotil, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý relevantný argument vznesený v spore a odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa kritériá vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Právne závery odvolaním napadnutého rozhodnutia sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami. Napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z obsahu odvolania v zásade vyplýva, že žalobca nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napádaného rozhodnutia a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalobcu a k podstatným tvrdeniam strán sporu v odvolacom konaní, odvolací súd uvádza:

20. Žalobca ako výrobca elektriny s právom na podporu v zmysle § 3 ods. 1 písm. b), c) zákona, si v tomto konaní uplatňuje nárok s odôvodnením, že si splnil všetky povinnosti vyplývajúce zo zákona (resp. zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu). Základnou spornou otázkou v predmetnom konaní je tak, ako ju vymedzil súd prvej inštancie, splnenie zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona vo vzťahu k výrobnému zariadeniu žalobcu, čo je nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcom voči VSD, pretože podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona, je žalobca ako výrobca elektriny s právom na podporu povinný ÚRSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámiť uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) zákona, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Ak by si žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona, malo by to za následok, že si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na cenu elektriny na straty a doplatok za rok 2015.

21. Žalobca dôvodil, že si svoju oznamovaciu povinnosť voči VSD ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy riadne a včas splnil prostredníctvom oznámenia doručeného VSD dňa 03.06.2014 v poštovej zásielke spolu s ďalšími dokumentmi, pričom predložil dôkaz o odoslaní takejto zásielky.

Žalovaný namietal, že podateľňa činná pre VSD eviduje príjem uvedenej zásielky, avšak neeviduje, že by jej obsahom bolo predmetné oznámenie. Žalobca poukázal, že zo svedeckej výpovede pracovníčky podateľne vyplynulo, že evidencia obsahu prijatých zásielok neprebíha podľa formalizovaných pravidiel a je nepresná a nespoľahlivá. Zároveň odoslanie zásielky s oznámením o uplatnení podpory pre VSD mala potvrdiť svedkyňa A. B..

22. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom produkované dôkazy v konaní neboli spôsobilé preukázať, že riadne a včas splnil povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona, keďže z evidencie prijatej pošty VSD bolo preukázané, že obsahom spornej zásielky bola iba faktúra č. 005/2014 a jej príloha, teda predmetná zásielka neobsahovala oznámenie o uplatnení podpory žalobcom na rok 2015. Nemožno z listinného dôkazu predloženého žalobcom, a to o obsahu svedeckej výpovede A. C. o spôsobe fungovania podateľne VSD, dospieť k paušálnemu záveru, že táto vo všetkých prípadoch neevidovala doručení poštu (resp. neevidovala ju správne), keďže v prípade predmetnej spornej zásielky je evidentné, že v prijatej pošte bola zaznamenaná faktúra č. 005/2014. Jej obsahom sa zjavne sledoval iný účel, ako splnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona. Za takýchto okolností nie je možné pričítať na ťarchu žalovaného neobozretné správanie žalobcu, ktorý v konaní tvrdil, že súčasťou zásielky bolo aj práve oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015. Preukázať tieto tvrdenia žalobcu neboli spôsobilé ani ním predložené ďalšie dôkazy – listinný dôkaz o obsahu výsluchu svedkyne A. B.. Hodnotiac dokazovanie (všetky vykonané dôkazy) spôsobom uvedeným v § 191 C.s.p., teda prihliadnuc na skutočnosť, že v knihe došlej pošty VSD oznámenie evidované nie je (to, že sa mohla stať pri evidovaní občas nesprávne, neznamená, že sa tak stalo v prejednávanej veci), na skutočnosť, že rozdielna hmotnosť zásielok nepreukazuje, že vyššiu hmotnosť spôsobilo oznámenie (existencia kancelárskej spinky atď.), a že za predchádzajúce roky žalobca oznámenie zasielal samostatne a z evidencie prijatej pošty bolo preukázané, že obsah zásielky, o ktorej žalobca tvrdí, že ňou bola splnená povinnosť, neobsahoval oznámenie o uplatnení podpory žalobcom na rok 2015, nie je skutkové tvrdenie žalobcu preukázané s vysokou pravdepodobnosťou.

23. Odvolací súd má za to, že ak by aj podateľňa činná pre VSD uviedla pri evidencii došlej pošty počet listín, ktoré boli obsahom zásielky a tie by sa prípadne nezhodovali s počtom listín, z ktorých pozostáva faktúra č. 005/2014 s prílohou, uvedené by ešte spoľahlivo nepreukazovalo, že dokladom v nej chýbajúcim, ktorý je príčinou rozdielu v počte listov, bolo práve podanie, ktorým si žalobca mal splniť svoju oznamovaciu povinnosť. Žalobcom uvádzané dôkazy tak ani v časovej a vecnej súvislosti neboli spôsobilé preukázať, že si riadne a včas splnil zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona, a to práve s poukazom na obsah evidencie doručenej pošty VSD.

24. Ďalej odvolací súd uvádza, že s aplikáciou § 18e ods. 1 zákona sa vysporiadal Ústavný súd SR nálezom PL. ÚS 50/2015, v ktorom uviedol, že zavedenie nepravej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 zákona, je z ústavného hľadiska nielen akceptovateľné, ale aj žiaduce, pričom mechanizmus tejto sankcie sa uplatní ex lege a nie sú potrebné nejaké ďalšie rozhodnutia s tým, že sa jedná o súkromno-právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Ustanovenia o podpore v zmysle § 4 ods. 2 zákona sú tak relevantné pre všetky subjekty, ktoré majú nárok na podporu, bez ohľadu na to, kedy boli uvedené do prevádzky. § 18e ods. 1 zákona sa výslovne viaže k podmienkam podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré podmienky podpory výroby elektriny a spôsob podpory, sú upravené v § 3 zákona, a preto nemôže byť ustanovenie § 18e ods. 1 aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona v znení do 31.12.2018. Pre žalobcu platí len to, že podľa doterajších predpisov zostávajú zachované len podmienky podpory výroby elektriny. Nemožno však podmienky podpory, ktoré sú upravené v § 3, zamieňať s ustanovením § 4, ktorý upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. § 18e ods. 1 zákona má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 zákona a nemá väzbu k § 4 zákona, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31.12.2018. § 18e ods. 1 zákona tak nemôže byť aplikovaný aj na sankciu vyplývajúcu z § 4 ods. 3 zákona v znení do 31.12.2018 a teda, že žalobca nemusí plniť povinnosti (notifikačnú povinnosť) v zmysle § 4 zákona pod hrozbou sankcie. Súd prvej inštancie teda vec po právnej stránke posúdil správne, keď nepodriadil práva a povinnosti výrobcov (§ 4 zákona) pod podmienky podpory (§ 3 zákona) a neaplikoval na ne prechodné ustanovenie (§ 18e ods. 1 zákona). Aj keď Ústavný súd SR v náleze č. k. PL. ÚS 50/2015-148 výslovne neposudzoval výklad pojmu „podmienky podpory“, odvolací súd poukazuje na to, že ústavný súd v súvislosti s § 4 ods. 2 písm. a), b) a c) zákona,

hovoril iba o povinnostiach výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, ustanovených týmto ustanovením zákona (porovnaj napr. str. 32, 39, 47 nálezu) a nie o podmienkach podpory.

25. Pokiaľ žalobca namietal, že mu právo na podporu vzniklo uzatvorením Zmluvy o dodávke a doplatku 2011 a následne Zmluvy o dodávke a doplatku rok 2015, odvolací súd udáva, že žalovaný nebol zmluvnou stranou Zmluvy o dodávke a doplatku 2011, teda mu z tejto zmluvy nemohli vzniknúť žiadne práva a povinnosti. Pokiaľ ide o Zmluvu o dodávke a doplatku na rok 2015, ktorá nahradila Zmluvu o dodávke a doplatku na rok 2011, z jej obsahu (a vzájomnej písomnej korešpondencie) nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 zákona, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia. Naopak, z uzatvorenej zmluvy jednoznačne vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi. Z uvedeného dôvodu je akákoľvek polemika žalobcu o dispozitívnosti, resp. kogentnosti a možnosti odchylenia sa od ustanovenia § 4 ods. 3 zákona bez právneho významu. V konaní nebolo preukázané, že úmyslom, resp. vôľou žalovaného bolo poskytnúť žalobcovi podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu. Nedôvodná v tomto smere je aj argumentácia žalobcu, že žalovaný uzatvorením zmluvy prejavil vôľu poskytnúť žalobcovi podporu na rok 2015, inak by takúto zmluvu so žalobcom neuzatvoril pri vedomosti o jeho nesplnení povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona, keďže táto zmluva sa uzatvárala na celé obdobie podpory bez ohľadu, či právo na podporu výrobcovi na daný rok (2015) zaniklo z dôvodu nesplnenia zákonnej povinnosti. Odvolaciemu súdu je pritom známe z jeho rozhodovacej činnosti, že k uzatváraniu takýchto zmlúv zo strany žalovaného dochádzalo v roku 2014 celoplošne, so všetkými výrobcami s právom na podporu, bez rozdielu, či títo splnili povinnosť podľa § 4 ods. 3 zákona na rok 2015, keďže sa uvedenou zmluvou malo regulovať celé obdobie podpory a nie len jeho jeden rok. Napokon Zmluvou o dodávke a doplatku na rok 2015 boli upravené práva a povinnosti zmluvných strán nielen vo vzťahu k odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty a doplatku (§ 3 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona), ale aj prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (§ 3 ods. 1 písm. d/) zákona, teda bez jej uzatvorenia s účinkami k 01.01.2015, by žalobca nemal nárok na takýto druh podpory.

26. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že sprievodný list VSD zo dňa 10.10.2014 spolu s návrhom zmluvy, ďalej uzatvorenie predmetnej zmluvy pre rok 2015 zo dňa 09.12.2014 a sprievodný list VSD zo dňa 10.12.2014, resp. samotné uzatvorenie Zmluvy o dodávke a podpore na rok 2015, predstavujú uznanie záväzku žalovaného zodpovedajúceho právu žalobcu na poskytnutie podpory na rok 2015, odvolací súd uvádza, že je potrebné hodnotiť len to, čo je poznateľné z textu listiny. Nepochybne § 4 ods. 2 písm. c) zákona stanovuje žalobcovi povinnosť oznámiť voči žalovanému dve skutočnosti, a to oznámiť uplatnenie podpory a oznámiť predpokladané množstvo dodanej elektriny. I keď predmetná zákonná úprava nestanovuje formu pre splnenie si týchto dvoch notifikačných povinností, musí byť preukázané, že tieto boli splnené, pričom listiny, na ktoré žalobca poukázal, nemožno akceptovať ako dôkazy o tom, že žalobca si splnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona v roku 2014 tak, aby nestratil právo na podporu pre nasledujúci rok (2015).

27. Uznanie záväzku ako zabezpečovací inštitút, ktorý zlepšuje procesné postavenie veriteľa tým, že mu uľahčuje vymôcť splnenie pohľadávky, musí byť písomné, adresované veriteľovi a záväzok musí byť určený jednoznačne (bez špeciálnych požiadaviek na jeho určitosť). Dokumenty uvádzané žalobcom nie sú uznaním záväzku žalovaného platiť cenu elektriny na straty v roku 2015, keďže sa nejedná o právne úkony, ktoré by obsahovali tak jasný a zrozumiteľný prejav vôle žalovaného, smerujúci k uznaniu záväzku platiť cenu elektriny na straty a doplatok podľa zákona v roku 2015.

28. Nenáležitá je argumentácia žalobcu o prenose dôkazného bremena na žalovaného. Uzatvorenie zmluvy o podpore a doplatku nie je samo o sebe ani dôkazom, že k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona došlo. Listiny, na ktoré žalobca poukázal v konaní, nemožno považovať za dôkazy, ktorými by mohlo byť preukázané doručenie oznámenia v zákonnej lehote. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona stanovuje, že ide o opakovanú činnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, ku komu smeruje (vôľa) a v akom rozsahu. Nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona, teda ex lege na nasledujúci kalendárny rok.

29. V tejto súvislosti k otázke presunu dôkazného bremena na žalovaného, odvolací súd poukazuje na závery Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2Obdo/7/2021, kde tento zdôraznil, že v prípade

sporu o doručení písomností, dôkazné bremeno o doručení zaťažuje odosielateľa. Žalovaný totiž nemá možnosť preukázať, že spornú zásielku so žalobcom tvrdeným obsahom od žalobcu neobdržal, takáto požiadavka by bola popretím tzv. negatívnej dôkaznej teórie, podľa ktorej nie je možné preukazovať neexistujúce skutočnosti.

30. Pokiaľ žalobca poukazoval na potrebu použitia výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka ním naznačeným spôsobom, odvolací súd udáva, že výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním však prejavy vôle dopĺňať. Z obsahu napádaného rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie mal za to, že z obsahu zmlúv, ako aj ďalšej písomnej korešpondencie nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 zákona, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia, keďže absentuje dostatočne jasná a jednoznačná vôľa vylúčiť pôsobnosť sankcie podľa § 4 ods. 3 zákona v roku 2015. Výklad prejavu vôle podľa § 266 Obchodného zákonníka je potrebný len v prípade, ak prejav vôle konajúcej osoby nie je celkom zrozumiteľný alebo určitý, čo nie je posudzovaný prípad.

31. K polemike žalobcu o prípadnej neplatnosti Zmluvy o dodávke a doplatku na rok 2015, odvolací súd udáva, že strany sporu jej neplatnosť výslovne nenamietali, preto súd prvej inštancie správne nezhliadnuc ex offo skutočnosti spôsobujúcej jej neplatnosť, túto posúdil v súlade s aplikačnou praxou, podľa ktorej je nevyhnutné použiť aj princíp preferencie platnosti právnych úkonov, ktoré sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky, čo možno vyjadriť aj tým spôsobom, že za bežných okolností nikto nerobí právny úkon s úmyslom, aby bol tento úkon neplatný.

32. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 10Cb/287/2014 odvolací súd udáva, že predmetné rozhodnutie nepredstavuje rozhodnutie vyšších súdnych autorít a nemôže založiť ustálenú rozhodovaciu prax (čl. 2 C.s.p.). Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že posudzovaný spor v konaní sp. zn. 10Cb/287/2014 sa netýkal totožnej zmluvnej dokumentácie ako to bolo v prejednáwanej veci na súde prvej inštancie, ktorého rozsudok bol napadnutý odvolaním žalobcu, teda nešlo o obdobný spor po skutkovej a právnej stránke. V prípade jednotlivých rozhodnutí iných súdov, na ktoré žalobca poukázal, odvolací súd poznamenáva, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku SR charakter precedensu, ktorý by ostatné súdy rozhodujúce v skutkovo a právne obdobných sporoch zaväzoval rozhodnúť identicky.

33. K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd odkazuje na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorého iba skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06). Právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní (občianskoprávnom spore).

34. Sumarizujúc vyššie uvedené závery, odvolací súd uzatvára, že žalobca nepreukázal, že splnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona. Pokiaľ postup podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona nebol dodržaný, nemožno konštatovať splnenie notifikačnej povinnosti. Výrobca má určité zákonné povinnosti, ktoré musí akceptovať, pokiaľ si chce uplatniť podporu. Bez jednoznačného prejavu vôle nemôže mať žalovaný vedomosť, či má výrobca záujem uplatniť si podporu, ani to, že žalobca má zámer uplatniť si podporu doplatkom, výkupom na straty, resp. obidvomi druhmi tejto podpory, vrátane predpokladaného množstva „dodanej“ elektriny na nasledujúci kalendárny rok. Odvolací súd teda dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, preto ho podľa § 387 ods. 1 C.s.p. (aj vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na plnú náhradu trov konania podľa § 255 C.s.p.) potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalobca.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C.s.p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C.s.p.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C.s.p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C.s.p.

V dovolaní podľa § 428 C.s.p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).